

1. Клименюк Н. В., Високо́с А. І. Проблема працевлаштування випускників вищих навчальних закладів. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»*. Серія: Педагогіка. 2016. Т. 270, вип. 258. С. 73–77.

2. Аляб'єва С. С., Коваль К. О., Мензул О. М. Працевлаштування випускників вищих навчальних закладів: проблеми та державний інструментарій їх вирішення. *Вісник Вінницького політехнічного інституту*. 2014. № 1. С. 128–134.

3. Молоді фахівці та проблема пошуку роботи. *Інформаційно-освітній портал Osvita.ua*. URL: <http://osvita.ua/vnz/51896/>.

4. Економічна активність населення України: стат. збірник. *Державна служба статистики України, м. Київ, 2018 рік*. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2018/zb/07/zb_EAN_2017.pdf.

5. Сало А. В. Проблеми працевлаштування випускників ВНЗ в Україні. *Бізнес-Інформ*. 2015. № 8. С. 64–69.

Кайсарова Анастасія Олександрівна
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Халапсіс Олексій Владиславович
доктор філософських наук, професор,
завідувач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ ЯК ПРОВІДНИЙ НАПРЯМ ГУМАНІТАРНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Світовий досвід довів, що лідерами серед високорозвинених країн стали ті, які досягли високих стандартів у сфері освіти, охорони здоров'я, культури. У філософії їх гуманітарної політики безпека людини, суспільства, держави безпосередньо пов'язана зі спроможністю влади забезпечити захист людини і її прав, створити умови для розширення свобод людини і досягнення сталого результату. Сучасні науковці як головний напрям гуманітарного розвитку України виокремлюють процес підвищення якості життя її громадян, що передбачає забезпечення працевлаштування та достойної оплати праці, необхідної для задоволення фізичних і духовних потреб [1, с. 140].

Питання підвищення якості життя як провідний напрям гуманітарного розвитку України висвітлено в працях таких учених, як В. Дзоз, О. Дніпров. Із позицій забезпечення національної безпеки гуманітарну політику досліджували В. Пироженко, Д. Сладкий, С. Гнатюк, М. Степико, В. Горбулін, О. Литвиненко, А. Качинський, Г. Новицький, С. Кісельов, М. Розумний, Б. Парахонський.

Нова концепція гуманітарної безпеки, запропонована ООН, апелює до зв'язку гуманітарної безпеки (human security) і людського розвитку в контексті вирішення національних і глобальних проблем через нову парадигму сталого людського розвитку [1], еволюція якої призвела до переосмислення сутності гуманітарної політики. У системі сучасної гуманітарної політики базовими елементами розвитку людського потенціалу фактично стали охорона здоров'я й освіта, які є визначальними, підґрунтям для реалізації завдань усіх напрямів державної гуманітарної політики. Не випадково економічно розвинені країни саме охорону здоров'я й освіту розглядають як головну умову забезпечення соціогуманітарного розвитку й безпеки, формування людського капіталу, запобігання стрімкому поглибленню соціальної нерівності тощо.

В українських реаліях практичне зростання якості життя передбачає використання комплексу економічних, соціальних та соціокультурних заходів. Основними напрямками діяльності держави з підвищення якості життя може бути: вдосконалення системи охорони здоров'я, пропагування здорового способу життя та спорту; гармонізація людського й природного середовища; стимулювання народжуваності, розвитку сім'ї; збереження безперервної освіти; гідна оплата та умови праці; зростання добробуту населення шляхом запровадження високих соціальних стандартів життя.

Радикальна модернізація змісту й організації системи освіти спрямована на осучаснення змісту та форм освіти, запровадження нових стандартів на основі компетентнісних підходів, сучасних освітніх програм, ефективних внутрішньої та зовнішньої систем забезпечення якості освіти, формування нових моделей підготовки фахівців, академічної свободи учасників освітнього процесу, забезпечення автономії закладів освіти, формування їх якісного контингенту, а також удосконалення управління й фінансування галузі, розвиток державно-приватного партнерства тощо [2, с. 82].

Говорячи про гуманітарну політику в рамках міжнародних зобов'язань України, насамперед у контексті Угоди про асоціацію з ЄС та Порядку денного асоціації, не можемо не визнати, що на сьогодні залишаються невиконаними зобов'язання держави щодо ухвалення низки законів, зокрема щодо децентралізації влади, визнання неформальної освіти, модернізації соціальних послуг, а також удосконалення законодавства у сфері доступу до публічної інформації, гармонізації законодавства у сфері запобігання та протидії дискримінації із правом ЄС тощо. Таким чином, проблема комплексної розбудови соціогуманітарного простору залишається на порядку денному в контексті формування та реалізації внутрішньої та зовнішньої політики України.

Ефективна модернізація гуманітарної політики може бути реалізована за умови надання їй статусу національного проєкту формування належних умов для забезпечення людського розвитку. Для цього на державному рівні необхідно забезпечити політичну, правову, організаційну, інформаційну, матеріально-технічну підтримку інноваційних управлінських моделей і форм діяльності щодо формування та реалізації гуманітарної політики як головного елемента в системі забезпечення людського розвитку. У ході реалізації цього національного проєкту доцільно розробити й ухвалити стратегію гуманітарного розвитку України [3, с. 120].

Першочерговими завданнями державної гуманітарної політики мають стати: формування єдиного гуманітарного простору в Україні; забезпечення безумовного пріоритету принципів людиноцентризму та справедливості в системі державного управління у сфері людського розвитку; підвищення рівня професійної компетентності управлінських кадрів (державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування); активна державна підтримка розвитку конкуренції у сферах розвитку людського потенціалу; забезпечення прозорості державної підтримки всіх суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері людського розвитку; заохочення інвестицій в інноваційні проєкти, спрямовані на забезпечення людського розвитку в Україні.

Темою подальших досліджень може стати аналіз механізмів державного управління в соціогуманітарній сфері як головної передумови забезпечення соціальної функції держави.

1. Валецький О. Роль державної культурної політики в реалізації реформ в Україні. *Стратегічні пріоритети*. 2016. № 3 (40). С. 140–141.

2. Горбатюк С. Концептуалізація моделі гуманітарної політики в Україні на сучасному етапі реформ. *Ефективність державного управління*. 2018. Вип. 2 (55). Ч. 1. С. 80–90.

3. Розпутенко І. В. Цивілізаційний вибір України в умовах глобалізації. *Вісник НАДУ при Президентові України*. 2017. № 1. С. 120.